

voksede, viste det sig, at de Lønninger, der fremkom til Embedsmændene gennem Sportlerne, blev meget større, end rimeligt kunde være, og de vare for øvrigt ogsaa meget uregelmæssigt fordelte omkring i Landet. For at undgaa dette og for at fastsætte rimelige og ensartede Lønninger var det, efter min Mening, at man gik til Loven af 19. Februar 1861, hvorimod jeg ikke tror, at den Tanke, at Befolkningen skulde vide, at ikke en Øre af de Gebyrer, de erlagde, gik i Embedsmændens Lomme, var i synderlig Grad fremme. Til Støtte for denne Tro skal jeg henvise til, at vi have en anden Lov af samme Dato, nemlig 19. Februar 1861, hvorved der indføres Gebyrer, som gaa i Embedsmændens egen Lomme, nemlig Stempel-loven, hvorefter de 33 Øre, tidligere en Mark, som tilkomme Embedsmanden for at kassere Stempelmærker, ikke gaa i Statskassen, men netop i vedkommende Embedsmænds egen Lomme. Hvis det havde været Hovedhensynet den Gang at komme bort fra slige Forhold, vilde man neppe ved Loven af selvsamme Dato have indført et nyt Forhold af samme Art. Det følger af, hvad jeg her har udtalt, at jeg ikke vil kunne gaa med til at gøre denne Forandring i Navneloven, som de ærede Medlemmer foreslaa, men der følger tillige noget mere deraf, nemlig at jeg maa mene, at det, naar dette Forslag bliver til Lov, vil være nødvendigt, at der tillægges de paagældende Embedsmænd i Forhold til det Arbejde, der paaføres dem, et Vederlag for dette Arbejde af de Grunde, jeg nævnede. Men medens jeg finder det ganske naturligt, at den, der vilkaarlig af Smagshensyn eller hvilke andre Hensyn det kan være, ønsker at faa nyt Navn, som han ikke har baaret før, betaler et Gebyr derfor, vil jeg paa den anden Side finde det meget urimeligt, om den, der en lang Række af Aar har været bekendt under et bestemt Navn, har skrevet sig for dette Navn og har følt sig som berettiget dertil, kom til at betale noget for at beholde det Navn, han har baaret saa længe. Derfor finder jeg, det vilde være rigtigst som Ændring i denne Lov at indføre en Bestemmelse, hvorefter der af Statskassen ydes de paagældende Embedsmænd et Vederlag for det forøgede Arbejde, et Vederlag, som kom til at staa i matematisk Forhold til det forøgede Arbejde, som paaføres dem.

Det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) gjorde et Spørgsmaal om, hvorledes det forholdt sig med de forbeholdte Navne,

om Justitsministeriet ved Udfærdigelse af gratis Navnebevillinger efter Navnelovens § 6 tog Hensyn til de Navne, der vare forbeholdte. Dertil vil jeg svare: Nej, det gør Justitsministeriet ikke, bl. a. af den simple Grund, at Vilkaaret for at have Navnet forbeholdt jo først træder i Kraft, naar den Fortegnelse er udkommen, som det efter Navneloven er paalagt Ministeriet at udsende, og som ikke kan udfærdiges før efter 1. Juli d. A., naar den satte Frist for Indgivelsen af Forbehold er udløben. Men for øvrigt har det jo heller ikke været Meningen med Navneloven, at man ved Anvendelsen af § 6 skulde tage Hensyn til de Navne, der vare forbeholdte. Det har ikke været Meningen, at fordi tilfældig en eller anden, der har et Navn, har taget Forbehold, skulde han derved kunne afskære alle dem, hvis Fader og Bedstefader vare kendte under samme Navn, fra at faa gratis Bevilling til at føre dette Navn. Min Opfattelse af Betydningen af det foreliggende Lovforslag er da ogsaa den, at hvis Lovforslaget bliver til Lov, bør det ikke hindre dem, der i mindst 20 Aar have baaret et bestemt Navn, fra at antage dette Navn. I den Henseende er jeg enig med det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) i, at Lovforslaget bør forandres saaledes, at Sønnen kan lægge Faderens Tid til sin egen. Antagelsen af et saadant Navn bør ikke kunne hindres derved, at dette Navn er forbeholdt af nogen anden. Det er jo noget ganske andet her, hvor Talen er om at give en Mand Ret til at føre et Navn, som han faktisk har baaret i Forvejen, og det Tilfælde, at nogen af Vilkaarlighed eller Lune eller af Smagshensyn antager et Navn, som en anden bærer, og ønsker at bære for sig alene. Naar det ærede Medlem udtalte, at man kunde risikere, at Folk, der havde tjent hos andre, optog deres Herskabs Navn, saa vil jeg dertil sige: Naa, Herregud, saa var den Ulykke da heller ikke saa stor, hvis det da ellers var en skikkelig Tjener, men jeg tror for øvrigt, det er noget, som slet ikke bruges nu om Stunder. For 80—100 Aar tilbage eller derover skal det have været ret almindeligt, at sligt skete, og vi skulde have flere Familier her i Landet, som gaa under smukke og stolte, gamle Navne, som i Virkeligheden ere komne til dem paa den Maade. Men i en lang Række af Aar har, saa vidt mig bekendt, denne Skik været fuldstændig død og borte.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen) spurgte